

MAURA

setmanari

d'actualitats

«Diario de Gerona» s'ha convertit, des de primer d'any en «Diari de Girona».

Un bell exemple a seguir Sr. Rahola!!

Redacció i Administració, Força, núm. 2 Preu de subscripció: 2'50 trimestre

20 cèntims

ELS BALUARDS

Després diran que només en costen 9.000!!

DIRECCION-ADMINISTRACION: Calle del Carmen, núm. 29, entresuelo. Teléfono núm. 12.322

VENTA DE EJEMPLARES: Ministerio de la Gobernación, planta baja. Número suelta, 0,50

GACETA DE MADRID

Ministerio de Gracia y Justicia.
Real decreto concediendo un mes de licencia por enfermedad a D. Ricardo Fernández de Córdoba y Marcell, Geómetra Auxiliar tercero de Ingenieros Geógrafos.—Página 1467.
Otro ídem un mes de prórroga en la licencia que por enfermedad se halla disfrutando D. Eladio Iscar Cano, Geómetra Auxiliar tercero de Ingenieros Geógrafos.—Página 1467.
Otro ídem un mes de prórroga al plazo de prórroga, por enfermedad, a don Francisco González Galea, Auxiliar segundo de Ingenieros Geógrafos.—Página 1467.

Ministerio de Guerra.
Reales decretos concediendo la Gran Cruz de la Orden del Mérito Militar designada para premiar servicios especiales, al Subsecretario del Ministerio de Aeronáutica de Italia, D. Ildebaldo Balbo.—Página 1466.
Otro ídem id. id. al General de división don José de Tejada, Jefe de Estado Mayor de la Aeronáutica Italiana, don Armando Armada.—Página 1466.
Otro ídem id. id. al General de brigada don Juan de San Hermenegildo Salas Gado.—Página 1466.

Ministerio de Hacienda.
Real decreto disponiendo se proceda a la revisión catastral de la zona urbana de término de Albeniz de España, provincia de León, solicitada por el Ayuntamiento de Albeniz.—Páginas 1466 y 1467.

Ministerio de Fomento.
Real orden disponiendo se constituya un Comité paritario que comprenda las líneas explotadas por la Compañía de Medina del Campo a Zamora y de Orense a Vinosa y las que antes explotaba The West Galicia.—Páginas 1467 y 1469.
Otra ídem se remita a los Gobernadores de las provincias de las guías que han de acompañar a toda expedición de pido viejo que circule por la Península.—Página 1475.

Ministerio de Trabajo, Comercio e Industria.
Real decreto disponiendo que el reglamento de la Dirección general de Inspección de Trabajo, creado por Real orden de 21 de Enero y 20 de Marzo anteriores.—Páginas 1469 a 1475.

Santaló: Encara ens ha sortit baratet!

Nosaltres: Es veu bé que no han llegit la «Gaceta de Madrid» i Girona entusiasmada n'ha sortit «beneficiada»

MAURA, NO!

EDITORIAL

Benvinguts sigueu, cursetistes!

El passat dia 13, dimecres, foren convocats novament, per tercera vegada, els mestres que han de prendre part en els cursets de preparació i perfeccionament per ingrés al Magisteri.

Girona, aquests dies, s'ha vist repoblada amb un nombre crescutíssim d'esperits selectes i cultivats que, freturosos d'una vida millor i amb una espurna d'esperança al cor, es llencen a la palestra instructiva amb tota la força de les seves juvenívoles il·lusions i amb tota la convicció del seu saber.

Són, pocs més, pocs menys, uns 160 cursetistes per 30 o 40 places que han de quedar nombrades. Qui d'ells podrà figurar a la llista dels favorecuts? A qui serà falaguera la fortuna? Quantes il·lusions i quantes esperances no tiraran per terra les cent i més eliminacions que injustament hi hauran!

Hem dit injustament, sí; i ho diem i ho sostenim perquè no hi ha dret

que en un país on fan falta 27.000 escoles es privi d'ingressar a l'escalfó del Magisteri a uns ciutadans que han palesat llur suficiència a bastament després d'haver assistit quatre anys consecutius a una escola estudiant assignatures i més assignatures; a uns ciutadans, tan dignes de consideració com els que més, que els professors llurs els han considerats capaços d'exercir la difícil tasca d'ensenyar a l'extendre a llur favor el títol de mestre corresponent; a uns ciutadans que tenien tota la raó quan protestaven del número limitat de places que l'ex-ministre d'Instrucció Pública, senyor Domingo, els assignava.

Entenent-ho així REFLEX, el popular setmanari gironí, independent de tot partidisme polític i conscient del seu deure, al sortir avui al carrer, al cap de quatre dies d'haver estat començats els cursets, ofereix als dignes i valents cursetistes les seves planes i els dona, a la vegada, la més cordial benvinguda.

COL·LABORACIÓ

Puntualitzant

Joan Girau l'admirable escriptor, en un dels seus llibres, diu molt bé: «La Història és un mite i la vida no és més que un etern recomençament».

Prova palpable d'aquestes afirmacions, n'és la situació actual del nostre país. Els enemics que avui té la República -més ben dit- el govern de la República, són els mateixos que tenia la monarquia.

Els motius creiem que són sobradament coneguts de tots. Els de baix quan arriben a dalt s'obliden de les prometes fetes al poble i quan aquest reclama el compliment de les mateixes, no troben altre solució que emprar la força bruta per a fer-lo callar.

Aquestes reflexions, ens les fèiem dilluns a la nit en el Teatre Municipal d'aquesta Ciutat, davant una immensa gernació que gesticulava protestant irada contra el poder constituït, representat en aquells moments, per un policia que, segura-

ment, hauria preferit la tebior del llit a l'emoció d'aquella sala.

El Sr. Pérez, dalt l'escenari bracejava desaforadament per a imposar silenci i, encarant-se amb l'atabalat policia, deia: «No tenga Vd. miedo; esto no es más que la revolución social que va naciendo».

No cal dir, com això de la «revolució social» fou corejat amb un «viva» d'un exaltat, que seia al davant nostre.

La revolució social és el títol suggestiu amb què volen disfressar un nou canvi de règim. No hi ha que dubtar que aquesta revolució ens és simpàtica, però, se'ns ocorreix preguntar: No ens resultaria al cap i a la fi, pitjor que l'odiosa monarquia o que aquesta republicueta que ens estan encolomant?. L'obrer, està preparat per aquesta revolució?

Creiem sincerament, rotundament, que no. Aquest obrer que escup i fuma desaforadament dintre un local tancat i que potser després presentarà unes bases perquè els tallers reuneixin millors condicions higièniques, aquest obrer que faltant a totes les lleis que imposa la cortesia, enraona, riu i dorm en una magnífica

conferència, en francès, per Georges Pioch, l'apòstol de la vertadera pau, aquest obrer, repetim, estem convençuts—pena i ràbia—no està preparat pera portar a cap una revolució social.

La C. N. T.—parlem de la sucursal de Girona—no respon tampoc a les aspiracions nostres. Sabem d'un obrer sindicat que durant aquest istiu sofrí l'atur forçós, passava per l'amargor de contemplar com la C. N. T. de Girona donava el treball que podia fer ell, a un taller on mai se'ls ha respectat i a més no hi havia cap individu sindicat.

Altrament la C. N. T. no vol reconèixer els naturalíssims sentiments de catalanitat que pot sentir un obrer de la nostra terra i és lliura d'una faisó brutal, a una tasca rebentadora de tot el que guardi relació amb aquest sentiment.

Georges Pioch, en la seva brillant peroració, digué que ell, anava sempre a favor de tota causa justa, «et j'avais travaillé avec Saco et Vanzetti et le colonel Macià». Perquè el Sr. Pérez en llegir la traducció del discurs féu cas omis de l'avi Macià? Perquè no traduí les paraules de Pioch «Jeunesse de Catalogne vous pouvez travailler pour la paix?». L'actitud de la C. N. T. sembla ben clara davant el naturalíssim problema de les nacionalitats.

La història es repeteix. Ahir era Puig i Cadafalc que confiant en la paraula d'un home, ajudava a pujar la dictadura; avui la C. N. T. confiant amb uns homes la seva direcció ha ajudat a que fos possible l'actual estat de coses que ara vol combatre.

Cal que l'obrer es domini a si mateix i que comenci la feixuga tasca de fer-se una cultura ell tot sol, sense l'ajut de ningú i aleshores quan les masses no seran uns autòmats com ara, quan l'obrer al fer un pas sàpiga perquè el fa i en quina direcció el fa, aleshores la injustícia caurà i aquests que, ara sembla volen dirigir des de dalt d'un escenari, veuran que per a tremolar una bandera s'ha de presentar el pit al carrer i no amagar-se porugament darrera la multitud ignorant i bestialitzada.

A. DALMAU SALA

L'home que per damunt dels interessos de la ciutat hi sobreposa els seus interessos personals, és indigne de dir-se ciutadà.

Dones...

Literatura estúpida del tot

Coneixeu diversos fulls d'aquell llibre de memòries íntimes de què us parlava temps enrera? El qui no els conegui, no necessita tampoc conèixer-los per a copsar les anterioritats del nostre «Artista». No us diu el seu nom; no el sabeu... ni falta que us fa! Anomenem-lo l'«Artista»; això és tot. El nom de l'«amiga» tampoc no us interessa pas extraordinàriament. Alguna personeta de la vida vella de Staäl podria molestar-se si us el revelés. Contenteu-vos en sapiguer el què temps enrera us vaig dir: que Klinckewtröm és el marit de l'«amiga» de l'«Artista» i que Heidenstam és un banquer que, males veus diuen (encara que el pobre «artista no s'ho cregui) que és un amic de l'«amiga» de l'«artista»....

...Ens anem embolicant massa, veritat? A vosaltres, solament us interessa el que, en vostres vulgaríssimes converses, anomenem «el gra». Us donaré «gra» o «grana» si us ho estimeu més.

Anem al gra, doncs. Full 123.

«Quina esperança poseu en l'Amor?»

L'«Artista», en els seus fulls manuscrits, copia literalment les respostes de Noël Sabord, Roland Peurose i Paul Eluard. Es ben parlès que s'interessa per l'enquesta de «La Revolution Surrealiste».

«Je copie de «La Revolution Surrealiste»—diu— ce qui «disent Sabord, Peurose, et Eluard...»

«Sabord.—I bé, no senyors; doneu el sentit que volgueu: en l'Amor no hi poso cap esperança.

«Peurose.— Esperances inesperables poso en l'Amor, Eluard.—L'esperança d'esperar sempre, passi el què passi, a l'ésser que estimo.

L'«artista», seguidament, potser amb dolor profund dins la seva ànima, deia:

«Tú, oh amiga estimada que tot i havent estat en els meus braços d'una faisó tan íntima i tan tendra no m'has dit mai d'una mane-

BAR «ELDORADO»

DE

CARLES MOLLEVÍ

Especialitat en COCKTAILS — Gran assortit en Fiambres i Sandwichs—Mariscos de totes classes—Licors—Vins
Local amb calefacció
CAFÉ EXPRES

Rambla de la Llibertat, 2-Tel. 373

GIRONA

«ra ferma que m'estimaves; no poses cap esperança en nostre amor.

«Què en treiem—em dius— de veure'ns tot sovint si cap finalitat pot tenir el nostre amor?»

«Es amb aquestes paraules que veig que no poses cap esperança en el nostre secret, en el secret d'amor; no hi poses cap esperança si oblides que l'amor no és un sentiment prenyat del que anomenes «finalitats», sinó que és fecud de realitats presents.

Si Noël Sabord i Roland Peurose i Paul Eluard llegissin això... què pensarien de l'«artista» i de l'«amiga»?

Una altra pregunta de l'enquesta de «La Revolution Surrealiste»:

(Full 456)

«Vous vous reconnaissez assez capable et avec le droit de vous priver, pour quelque temps, du être bien aimé?»

Ja, ací, no parlen Sabord ni Peurose. L'«artista fa parlar, en canvi, a Jacques Delmont, Louis de G. Frik, Clement Vautel, Paul Ackermann i, altra vegada, a Paul Eluard.

«Delmont.—Sí, tinc aquest dret. Tinc, sobretot, el dret de sofrir.

«L. de G. Frik.—Sí... si l'absència no ha d'ésser llarga.

«Vautel.— Loin des yeux, loin du coeur... et du reste!

Aquest Clement Vautel és més mal intencionat que els altres!!

«Ackermaun.— Je préfère détruire la cheminée!

«Eluard.— La vida, en ço que té de fatal comporta sempre l'absència de l'ésser estimat.

L'«artista», crida a l'«amiga»; li diu que la vol veure, que la vol abraçar tan fortament com sempre, que vol posar en el bes tota la seva ànima, que no pot suportar la seva absència i, diu, al full següent:

«Ni Delmont, ni Vantel, ni Eluard! Louis G. Frik, en canvi s'acosta ja més a mi i l'admirable Ackermaun se'm identifica en absolut.

«Moi aussi, je préfère détruire la cheminée!!

«No, no puc soportar l'absència de l'estimada més de vuit dies.

Record i «rendez-vous».

«Et vaig veure fa cinc dies i et vull veure demà passat.

«Ho sents! Veure't tan sols!

«M'ho vares prometre i tú, malgrat ésser com ets, tens

«paraula.

I com insistint més, encara afegeix:

«Sigues puntual.

Com a cas curios és d'observar que l'«artista», en aquests fulls, no ha parlat gens de Klinckwoström ni d'Heidestam.

Ni falta que feia.

Eal.

**Gritaré!
Aullaré!
Morderé!**
porteu el carretó dels gossos!!

Els fets de la setmana

En el "Centre d'Unió Republicana".—Dissabte passat tingué lloc la reunió ordinària de reglament, per a renovar la Junta directiva. Després de discutir-se l'ordre del dia va anar-se a l'elecció del càrrec de president, essent nomenat el Dr. Pompeu Pasqual. Amb tal motiu, el president sortint, Sr. Rahola, en nom de la Junta donà les gràcies per la col·laboració que constantment havia trobat entre els socis, i es despedí d'ells d'una manera enfarfegada.

El Sr. Rahola, ha estat el pitjor president que podia tenir el «Centre d'Unió Republicana», i això ho podem dir ara que la missió d'ell ja ha caducat. Home quasi nul ideològicament, no podia orientar de cap de les maneres aquell Centre, i menys encara donar-li aquella vibració necessària per a mantenir constantment el caliu espiritual. No sabem si la seva tasca ha estat o no encertada. El cas és el mateix. Ell era president com ho podia haver estat qualsevol altre.

El míting pacifista al Teatre Municipal.—Dilluns a la nit se celebrà el míting pacifista organitzat pels elements de la C. N. T. Entre altres oradors parlà M. Pioch, conegut propagandista francès contra la guerra. L'acte no és per dir que constituí un èxit en tots els camps.

M. Pioch, que parlà en francès, féu un gran discurs, encara que la major part de la gent no l'entengué, si bé aplaudia a cada cop de puny que clavava sobre la taula, o adaptava una *pose* estranya. Hom diu que hi hagué moment que semblava que volia imitar al màrtir del Gòlgota, enlairant els braços al cel i renegant a la vegada... és clar, contra la guerra.

Després del discurs de M. Pioch s'avançà un individu a l'escenari—suposem anarquista, doncs la seva cara no era d'altre—i llegí unes quarelles en castellà les quals, segons ell, eren la traducció del discurs de M. Pioch. Però algú que sabia francès i a la vegada potser també un mal intencionat, digué que allò que acabaven de llegir no era el que veritablement havia dit M. Pioch. Un del públic, admirat del to enfadat que posava a les seves paraules aquell senyor, li digué textualment:—Això l'estranya? Miri, ja s'hi acostumarà. Els de la F. A. I. són uns murrís per a donar-nos gat per llebre!

I, efectivament, fou cert el què digué aquest espectador. L'acte, que de primer antuvi començà amb un caire purament pacifista, acabà quasi en una guerra campal. No endebades són «los redentores de la humanidad naciente» i sindicalistes-anarquistes de professió.

Indiscrecions

«Genio y Figura»

A Acció Catalana tenen regidors d'un gènit molt viu.

No fa pas molts dies que un amic nostre, afiliat a aquell partit polític es trobà amb el senyor Colomer:

—Home, Colomer. Fa un quant temps que et veig anar a prendre café al carrer del Carme. Que hi cerques quelcom?

La resposta fou fulminant.

—Jo vaig a prendre café allà on me dona la ganal.

El nostre amic, afiliat al P. C. R. encara no ha sortit del seu astorament.

Mal d'orella

El cop de vista, tan clar com ràpid, dels nostres llegidors ens dispensaran de revelar el nom del protagonista, ja que es veu tot seguit quin pot ésser l'únic regidor de l'Ajuntament de Girona a qui se l'hi pot ocórrer això:

Es parlava d'un senyor a qui se l'havia d'operar per a treure-li cert tumor de dins l'orella quan el nostre regidor no deixant perdre l'ocasió per a mostrar les seues dots d'erudit, digué:

—Aquestes coses del *témpano* són molt i molt delicades; tan delicades com una *trempanació*.

La vivesa de la F. A. I.

Els de la F. A. I. es perden per massa vius. Dilluns passat organitzaren un míting al Teatre Municipal i en el qual Georges Pioch, amb paraula eloqüent i amb uns gestos més eloqüents que la paraula, feu un parlament magnífic i brillant contra la guerra. Dit parlament fou fet amb llengua francesa.

Un individu, situat a l'esquerra del que presidia l'acte, feia com aquell que traduïa el parlament en qüestió a fi de llegir-lo al públic, quan Mr Pioch hagués acabat la seva peroració, cosa que es feu després d'uns preparatius preliminars.

L'astorament dels qui sabent el francès havien seguit amb interès l'oratória de Mr. Georges Pioch fou enorme, quan el traductor llegí «imaginaros lo que sería la la guerra en un domingo de sol como este...»

L'acte tenia lloc a la nit del dilluns i els de la F. A. I., aprofitant la ignorància del públic, llegien la traducció del parlament que Georges Pioch havia fet el dia abans al Palau de Projeccions.

Pi i Margall comunista

Dels homes morts. Pi i Margall és el més honorat al casal republicà del carrer

Clarion Radio

THE GREATEST RADIO VALUE AT ANY PRICE



SUPERHETERODI
98% de puresa de to

Queda evitada en absolut
l'interferència

La Industria Eléctrica

Ciudadans, 11-Minali, 1 GIRONA

Rebosteria PRATDESAVA-Plaça de la República, 9

del Carme, Adhuc i tot li fou erigit un bust al petit jardí d'aquella casa.

Ara bé; Rahola en la darrera reunió general celebrada, feu públic que Pi i Margall havia mort COMUNISTA.

I complint un acord de l'assemblea soberana, els comunistes han estat expulsats del democràtic casal del «Centre d'Unió Republicana».

Pobre Pi i Margall si per culpa de Rahola perd el prestigi!

Filològiques

En la passada lliçó del curset de català a la Normal, corresponent al dia 9, el professor observava que en els temps de verb preferits acabats en *ava*, la *v* havia d'ésser baixa, tal com: [salfava, cantava, caminava, etc...]

Un futbolero que assisteix al curset, buscant també un exemple, i no volem sa-

ber si com a «xisto» o amb tota la bona fe, va dir: *caraba!*

L'estil humorista de "El Autonomista"

«El Autonomista, com sempre en té de bones. Heus ací un anunci publicat en un dels seus passats números:

Teatro Albéniz - La pura ver-
dad-Hoy jueves, noche

CONTADA Y CANTADA en español

Deliciosa comèdia musical
llena de alegría, con humo-
rístico DIÁLOGU de Muñoz
Seca

Comentaris...? Que els facin els nos-
tres mateixos llegidors.

FENT TREBALLAR EL MAGÍ....

Flamaaaa...!

Sí, sobre camp grog, aquells ti-
pus negres varen cridar-me l'atenció;
aquell programa a la paret davant de
casa, estava immillorablement plaçat,
vaig acostar-m'hi i llegí:

«JOVE, ATURA'T
FLAMAAAA...!
JA ESTÁ, PASSA»

Confesso que vaig quedar *clavat*
davant d'aquell paper que d'una ma-
nera terminant, imperativa, t'exigís
que t'aturessis per a manar-te im-
mediatament que passessis, bo i per-
metent-se de tutejar-te talment com si
haguéssim menjat junts alguna ve-
gada.

JOVE, ATURA'T. Bé, davant d'a-
questes dues paraules vaig creure
més encertat aturar-se que continuar
endavant (un avís de perill comença
més o menys amb aquests termes) i
veureu, com que amb això de Jove
hi *tocaven* i sabut és que morir jove
és una desgràcia....

FLAMAAAA...! Aquesta AAAA
allargassada no em va plaure gens
ni mica; quan nosaltres érem petits
i en fèiem alguna de *crespa*, una
Ah!... també allargassada ens anun-
ciava quasi sempre una sèrie més o

menys nombrosa de *mastagots* amb
què es punia la nostra malifeta.

JA ESTÁ. Quan s'acaba una jor-
nada, millor encara una setmana, de
treball intensiu, ens agraden aquests
dos mots, però en aquell dilluns el
matí varen sonar-nos d'una manera
ben estranya. Ja està, Déu ens en-
guard d'un JA ESTÁ fet!...

PASSA. Amb això si que no hi
podíem estar d'acord, és a dir que
una vegada ja estava llegit l'anunci,
podíem (no podíem) DEBÍEM passar
de llarg?... no deia pots passar, sinó
PASSA (imperatiu), molt bé! qui de-
bia ésser aquest que després de lle-
gir-lo (quan ja t'havia fet aturar) ve-
nia ara, exigint que passessis?...
Nosaltres que en la MILI ens han en-
senyat a creure i que no tenim res
d'allò que no hi ha casa l'apotecari,
aquell PASSA no ens va poguer
passar.

Es per això que no sabem quan
de temps varem estar davant d'aquell
lletrero, bo i resseguint-ne les comes
i els punts per a copsar-ne el sentit.
No ho haguéssim fet mai!

FLAMAAAA...! Aquest nom va
ésser el nostre turment durant dies i
més dies, FLAMAAA, FLAMAAA,

FLAMAAA... a la nit no ens deixava
dormir. La «A» allargassada ressona-
va en l'àmbit més fons del nostre és-
ser; no era possible sostreure'ns a
a aquest nom que repiquetejava la fi-
bra més sensible del nostre cos.

Càbales i deduccions estaven a
l'ordre del dia; si serà un ungüent o
unes pastilles farmacèutiques per a
guarir els encostipats o les pulmo-
nies; si serà un producte nou per en-
cendre el foc; si serà un encenedor
d'aquells que mai fallen; potser una
crema per encendre els ulls de deter-
minades beutats esllanguides o bé una
marca d'un llustre especial per a les
sabates dels fogainers, etc., ec. A la
fi varem lligar caps!

FLAMA!... Ja està, això era una
pel·lícula i aquesta idea va germinar
en nosaltres de manera tan clara que
al cap de ben poca estona ja estàvem
plenament convençuts que allò FLA-
MAAAA...!, inevitablement, devia ésser
una obra cinematogràfica.

Teníem ja el títol, molt bé!. Amb
aquesta pasta de crític (?) que gas-
tem va simpatitzar-nos el títol. Sí! sí!
Estava ben buscat; però, i l'argu-
ment?... Oh! un argument de pel·lí-
cula és aviat confeccionat. Ja està....

Un bomber atlètic, guapo, simpà-
tic, d'aquells que juga com pocs la
barra, i que surt dia per altre al but-
lletí del cos, aprofita els moments
que li deixen lliure les guàrdies, per
anar al ball. Un fox (llegeixi's focs)
titulat FLAMA és el pretext per en-
trar en relació amb una nineta d'a-
quelles americanes: prima, gràcil; un
nano ben fet. Heus ací que, amb mo-
tiu d'un incendi en el que ell salva a
ella, la flama de l'amor entendreix als
protagonistes i s'acaba el film amb el
petó de consuetud, sota la música ar-
dent de FLAMA.

Vosaltres em direu amables legi-
dors, que això és un argument molt
llauna, molt *tronat*, jo no us ho dis-
cuteixo, és només un argument de
FLAMA, el film, l'obra que jo he
imaginat baix la suggestió d'aquell
lletrero de tipus negres sobre camp
grog.

Vosaltres em direu que no és cap
cosa de les que jo he esmentat, que
és.... no! no ho vull saber-ho. Per
mi, FLAMAAAA...! és i serà una
obra llauna, d'argument tronat i amb
un títol tan bellament suggestiu com
FLAMAAAA...! JA ESTÁ, PASSA.

CRISPES

La Sessió de l'Ajuntament

De qui són els cementiris?; l'Ajuntament de Sant Daniel està indignat—S'acosta St. Joan—S'autoritza la instal·lació d'un pal enciclopèdic anunciador—Un altre discurs del Sr. Colomer, qui, malgrat l'oratória, no convenç a ningú. (Un altre dia serà! Aquest mon és dels incompressos.)—Si el senyor Cerezo denuncià als «Germans de la Doctrina Cristiana» fou perquè tenia la certesa del fet.—On el lector veurà que els qui van vestits de paisà i es passejen pel Pont Major poden ésser municipals o bé «funcionaris» del tren de Pedret.

«Una vegada era un Ajuntament d'una moltíssimes vegades immortal ciutat, que havia «llogat» vint i dos regidors i un batlle. Hi havia regidor que no ho havia estat mai; n'hi havia uns que eren més revolucionaris que els altres, i uns altres que no eren tan revolucionaris però més conseqüents.

Heus ací que un dia, era un dijous del més de Gener de 1932, l'alcalde, que era com si diguéssim l'«amo», va tenir d'anar a una capital més capital que aquella immortal ciutat i, siga per lo que siga, el cert és que onze, onze!, onze!! regidors varen fer campana...»

Aquest serà el començament del conte que explicarem als nostres néts quan siguem vells. Cap conte serà tan divertit com aquest... però, anem-nos-en de la palla, i donem a conèixer al bon públic que es gasta els miserables vint cèntims, els misteris de la sessió del dijous passat.

Presidí el Sr. Miquel de Palol que tenia a la seya dreta al Sr. Dalmau, i a la seva esquerra, el bigotud senyor Vidal i el Sr. Busquets (Ll.).

Féien rotllo els senyors Bonmatí, Tomàs i Busquets (Don A.), per una banda i els regidors senyors Varderi, Pasqual, Colomer, Vinardell i Cerezo, per l'altra. Son les 19 h. 20 m.

Els senyors Vinyas i Cruanyas s'encarreguen de la lectura de la sessió anterior que, naturalment, s'aprova sense que l'hagi escoltat ningú. Es passa a

LA CORRESPONDENCIA OFICIAL

—Hi ha una comunicació que l'Ajuntament envia a la «Caixa de Pensions per la Vellesa i d'Estalvis» sol·licitant que aquesta entitat acordi senyalar la ciutat de Girona per a fer-hi la festa oficial de la vellesa.

—Es llegeix, després d'altres coses sense interès, un escrit de la mestressa de la «Escuela Nacional de niños n.º 3» que es queixa que se li haigun endut dotze taules bi-personals deixant-la sense on fer-hi seure 85 «niñas mayores y muchas pequeñas, hermanas de las otras».

—El senyor Carles Bassó, contractista d'obres, demana el retorn d'una fiança.

—L'alcaldia de Sant Daniel comunica a l'Ajuntament de Girona la seva enèrgica protesta per l'acord pres per aquest darrer sobre la propietat del cementiri, així com també fa remarcar que el del Pont Major està enclavat dintre el terme d'aquell municipi.

L'Ajuntament de Sant Daniel aprofita aquesta ocasió per a dir al de Girona que, si es considera convenient s'estudiï una rectificació de termes, cosa que aquell municipi acceptarà si es fa amb les degudes compensacions. (*El senyor Balari—don Alberto—balla pel mig del saló de sessions molestant a l'alcalde accidental, al tinent d'alcalde i al públic.*)

—El senyor Cruanyas llegeix una llarga comunicació escrita en castellà

i que, per la seva extensió, li fa em passar molta saliva.

—L'Esbart Gironí sol·licita se li concedixin els jardins de la Devesa per a celebrar-hi la revetlla de Sant Joan el dia 23 de Juny a la nit. (*Com siga que es veu clarament que els de l'Esbart s'han avançat tant perquè els de la «Lluna» no els passin davant, aquesta sol·licitud provoca rumors, rialles, xistos, etc.*)

—Els estudiants sol·liciten el Teatre Municipal per a fer-hi una festa la diada de Sant Tomàs d'Aquino.

—El ciutadà Isidre Sardà Duran, en representació de la Federació de Societats Obreres, demana el Teatre Municipal per a portar-hi a cap un míting d'unificació sindical el dia 18 a les 18 h. 30 m. (*Passa a la Comissió.*)

—«El Gremio de Canteros sol·licita —en castellà— que en todas las obras municipales se utilice bordillo de piedra natural en lugar del artificial». Diuen que amb això es posaria algun remei a la crisi de la indústria dels picapedrers.

DICTAMENS

—La senyora Carme Torres Pasqual, que viu al número 3 del carrer Ginesta, demana que, mitjançant les condicions establertes, se li concedeixi el lloc número 9 de venda a la peixateria.

La C. d'H. li atorga sota el preu de 70 pessetes mensuals, a pagar des del present mes de Gener. (S'aprova).

FARMACIA RIBAS

Acurada preparació de les receptes amb productes rigurosament d'origen.—Únics productes medicinals de propietats terapèutiques garantides

LABORATORI D'ANALISI — LABORATORI DE PREPARACIONS ESPECIFIQUES

PLAÇA DE LES CASTANYES

GIRONA

TELEFON NUM. 144

—Un altre dictamen concedint al nen J. Turró Bruguera, d'onze anys d'edat, orfe d'un funcionari municipal, la pensió temporal de 500 pessetes durant dos anys i un mes, a partir del dia 3 de Gener del present any. (S'aprova).

—Un dictamen augmentant les quotes d'arbitri d'uns industrials del Pont Major.

—S'aprova, així mateix, un dictamen d'Hisenda en moció del senyor Cerezo sobre normes d'aplicació del pressupost municipal.

—Un dictamen de Foment autoritzant l'instal·lació d'una enciclopèdia dalt d'un pal, que al mateix temps que tindrà un rellotge que quan vagi bé ens dirà quina hora és, servirà per anunciar-hi. Segurament per això del rellotge, l'amo o l'inventor, o qui sigui (segurament un humorista), li ha posat el nom de «Brosco».

—S'aprova un dictamen de la C. Central proposant s'acordi dotar de calefacció central el Grup Escolar i que, el Sr. DALMAU demana es faci extensiu als grups escolars en construcció, cosa que—naturalment—s'acorda.

—Un acord de Governació fixant en 7 pessetes el jornal regulador.

El Sr. CEREZO.—Demana que el jornal regulador sigui de 8 ptes.

El SECRETARI.—Aclareix l'abast de l'acord de Governació.

El Sr. CEREZO.—Insisteix. Diu que el jornal regulador que té de fixar-se és jornal mig de la darrera meitat d'any, i que resulta, segons ell, ésser de 8 pessetes. Demana que, malgrat estigui ja aprovat, es modifiqui en el sentit de que el jornal regulador sigui 8.

A prec del Sr. Dalmau, es torna a llegir l'acord de governació i queda fixat el jornal regulador que s'havia aprovat: 7 ptes.

La Comissió Central proposa reafirmar l'acord que prohibeix, al Teatre Municipal, la celebració d'actes que no es considerin adients. Propo-

sen que solament s'hi permetin funcions teatrals i vetllades d'art.

El Sr. COLOMER.—Demana la paraula.

El PRESIDENT.—Té la paraula el senyor Colomer.

El Sr. COLOMER.—Abans tot, tinc d'expressar la meua satisfacció per l'esència i la tesi que inspira aquest dictamen. Al meu juí, fins avui s'havia anat cedint al Teatre Municipal seguint una trajectòria equivocada. Hi ha dues maneres de tractar aquest assumpte; primerament, com un negoci; després, de la manera com creuen els regidors que s'ha de dur.

Fins avui, una de les coses que s'han d'elogiar a l'Ajuntament predecessor és la de què mai havia permès que al Teatre s'hi fessin balls. L'actual Ajuntament ha trencat aquest encert.

Felicito a la Comissió Central i de Cultura i em dol que no hagi anat més enllà i no hagi estat més radical.

Aprofita, l'orador, l'ocasió per a demanar la creació del Patronat del Teatre Municipal que no tindria altra preocupació que l'interès del Teatre i procurar que no passés el d'ara.

No succeiria el d'avui que l'Ajuntament té d'esperar a què se li facin sol·licituds per arrendament; aleshores, seria el Patronat qui s'avençaria i portaria a Girona l'obra catalana més actual per a representar-la al nostre Teatre Municipal.

Quan l'Orquestra Simfònica de Madrid va a Barcelona, el Patronat també s'avençaria per a obtenir la celebració de concerts a la nostra ciutat.

Jo—diu—abogo per a què es crei aquest Patronat; així fariem el què cal i el Teatre seria per a Girona el què són les escoles i el què és la biblioteca; és a dir: un instrument de cultura del poble.

El PRESIDENT.—Tinc de contestar al Sr. Colomer que el Patronat no cal que hi sigui. La Comissió de Cultura està disposada a cuidar per

el prestigi del Teatre. El Sr. Colomer té de tenir en compte que el què és art per ell i per mi, pot deixar d'ésser-ho per un altre. La Comissió de Cultura pot fer les funcions d'aquest Patronat i pot assessorar-se en qualsevol moment convenientment.

El Sr. COLOMER.—Certament les raons de la Presidència no m'han convençut. L'Ajuntament podria dictar l'Estatut per al que s'hauria de regir el Patronat. Diu que s'havia de donar una funció benèfica, a favor de la Cantina Escolar, i que no s'ha donat.

El Teatre tindria, aleshores, una significació que avui no té. Ara bé, no és que vulgui reproduir la proposta de què en aquesta sessió s'acordà la creació d'un Patronat; certament, en una altra ocasió em vaig donar compte que difícilment això mereixeria l'aprovació del consistori i vaig retirar la proposició.

El Sr. TOMAS.—S'oposa a la proposta del Sr. Colomer. Creu que els regidors de la Comissió Central i Cultura estan prou capacitats. Si ells tenien de donar una funció benèfica i no l'han donada no fou per la seva voluntat.

El Sr. BUSQUETS.—Abuuda—diu ell—en l'opinió del Sr. Tomàs.

Es passa a un altre assumpte.

El Sr. TOMAS.—Demana quin tràmit segueix una instància arribada el dia 7 o el 8 del corrent i que, de la seva presentació, se'n té de donar compte a l'Ajuntament.

El PRESIDENT.—L'informa del curs de l'instància.

(Surten els senyors Tomàs i Pascual. Queden 10 regidors.)

El Sr. BUSQUETS.—Recorda que en la sessió passada es feu una denúncia per part del Sr. Cerezo, que podia fer recaure la Llei de defensa de la República damunt una comunitat religiosa. Demana que si es comprova la falsetat de la denúncia es faci públic en el saló de sessions.

El Sr. CEREZO.—Jo vareig fer la denúncia perquè tenia la certesa del fet!

CENTRE D'ESPECIFICS

UNIC A LA COMARCA

PLAÇA DE LES CASTANYES
TELEFON NUM. 144

GIRONA

Tintoreria "Els Mil Colors" d'ANTONI GÜELL

LA MÉS RAPIDA EN L'ENTREGA DELS ENCÀRRECS ENCOMANATS

CASA CENTRAL: Rambla Llibertat, 3

GIRONA

El Sr. DALMAU. — Demana que l'Ajuntament obsequi amb una audició de sardanes els Mestres de Moravia.

Hi ha un debat, de resultes d'un prec del Sr. Varderi que demana no es vengui la pedra que es treu dels baluards, en el que intervenen diversos regidors el darrer dels quals és el Sr. Tomàs que diu que creu que tindria de venir novament a l'Ajuntament una proposició del Sr. Colomer orientada en el mateix sentit que el prec del Sr. Varderi. Que s'estudiï un pla i que no es segueixi fent com ara que, per a donar feina als obrers es fa que els uns portin terra de dalt a baix i que uns altres la tornin a pujar a dalt.

El Sr. VINARDELL.—Demana un abric per el vigilant de nit de la Devesa que no en té i sent fret.

El Sr. TOMAS.—Demana que hi ha d'allò de les aigües ja que fa molt temps que no se'n sap res. El mateix regidor diu que al Pont Major es té de fer posar el trajo de guàrdia al municipal que es passeja per allí; diu que aixís sense uniforme, sembla un empleat del tren de Pedret. Diu que si realment és municipal, té de canviar el torn amb els altres.

El Sr. VIDAL.—Diu que no és municipal.

El Sr. TOMAS.—Doncs si no és municipal, què fa?

El Sr. VIDAL.—No ho sé, però no és municipal.

El Sr. TOMAS.—Demano a la Comissió de Governació que digui què hi fa aquest senyor al Pont Major.

El Sr. VIDAL.—(Enèrgic) Es passeja!

El Sr. TOMAS.—Doncs si es passeja fa de municipal!

S'entre a la qüestió de pressupostos.

* * *

LA SESSIO NOCTURNA D'AHIR

Presideix el Sr. Palol qui declara oberta la sessió a tres quarts d'onze.

Hi assisteixen els regidors senyors Cerezo, Vilardell, Colomer, Rahola, Varderi, Vidal, Dalmau, Valls, Tomàs, Bonmatí, Busquets Norat i l'altre senyor Busquets (Llorenç).

Per manca d'espai ens veiem obligats a donar als nostres lectors una simple impressió de l'ocorregut en aquesta sessió, que, en honor a la veritat que devem als nostres lectors, tenim de dir, registrà la desfeta més grossa que ha sofert la majoria del nostre Ajuntament.

La reunió fou convocada amb l'únic objecte d'acabar la discussió dels pressupostos de l'exercici del corrent any, del qual se'n aprovaren bon nombre d'articles sense discussió.

El debat més important del vespre l'ocasionà l'article que es refereix a l'aprofitament de la força motriu sobrant dels sals hidràulics que posseeix l'Ajuntament.

La majoria pretenia demostrar que deixant degudament ateses totes les necessitats de l'Ajuntament, aquest, podria disposar d'una quantitat de kilowats-hora sobrant, que, venuts a un tercer raportaria a l'Ajuntament, un benefici líquid de 30.000 ptes.

El Sr. Tomàs, (ens dol de confessar-ho) feu constar la seva disconformitat amb aitals càlculs demostrant d'una manera palpable i amb raonaments documentíssims la fantasia elaborada per la majoria que anava materialment de bòlit sense sapiguer que contestar.

El públic, identificat aquesta vegada amb el parer de la minoria esperava de la majoria una rectificació noble i lleal, però amb gran astorament vegé com després de moltes vacil·lacions entre ells, el Sr. Cerezo com a cap de la mateixa no se li va ocórrer altre cosa que desviar la qüestió d'una forma tan infantil que bastà una rèplica contundent del Sr. Tomàs per deixar-lo completament anul·lat.

Imperà però el criteri de la majoria que demanant votació nominal queda aprovat per 8 vots a favor y 4 en contra.

El públic, amb sobrada raó aquesta vegada, esbroncà de valent la majoria, especialment Cerezo. Lamentable, senyors, molt lamentable. No és pas aixís com es guanya el prestigi.

S'aprovà la resta de l'articulat amb lleugeres explicacions per ambdós bandols i el president aixecà la sessió a les dotze en punt.

Antoni MAURA, polític monàrquic fou un dels que més col·laborà en l'enfonsament de la Monarquia. Miquel MAURA, polític republicà col·labora també en l'enfonsament de la República.

Els testos retiren a les olles!

CASA REXACH

Abundant i selecte assortit de jocs de taula

Rambla de la Llibertat, 26

GIRONA

SASTRERIA MATEU

Rambla Verdguer, núm. 4
G I R O N A



Trajos i abrics a mida
des de 65 pessetes. Abrics
confeccionats a tots preus
Tall immillorable

GIRONA

Des dels jardins de la Devesa

Nota d'hivern

*¡La tarda és trista, melangiosa i plaenta...!
En els teus senyorívols jardins, regna la solitud...
ma fantasia com sempre, emboirada et contempla,
al temps que veig un ocell que voleia esmaperdut...!
¡Oh petit amic...! Del frondós arbre, ja no et supluja
l'abrigall, que fins ahir, amorós t'havia empraf...
no pensis un moment, que la branca et rebutja,
...és la força del destí, que les fulles s'ha emportat...!*

*¡Ja no souen els cants dels rierols sobtats per la gebrada
...suaument agonitzaren tos bells capulls en flor...
¡Si la gebra de l'hivern, de gales t'ha deixat despullada,
serves l'encant d'idealisme, que perdura dins el cor...!*

PILAR MARCH

Gener 1932.

BOLVES

Després de les vacances de Nadal i Reis, han estat reanudades les classes de català que dona a la Normal, el professor mossèn Jordà.

El Comissari de la Generalitat de Catalunya a Girona, senyor Irla, atenant a la denúncia que en un dels nostres passats números li fèiem, ha ordenat que fós encesa l'estufa que

dóna radiacions caloríferes a aquella aula.

En nom dels assistents a les classes i en el nostre propi, moltes gràcies.

* * *

El passat dimarts visità al Governador, el Reverent, Director del Col·legi dels Germans de les Escoles Cristianes per a reiterar la seva adhesió i acatament al règim actual, i fer constar que en dit establiment no

s'ha realitzat cap acte ni propaganda de cap mena contrari al règim.

* * *

Aquests darrers dies s'ha vist la nostre ciutat empastifada per uns rètols de propaganda carrinclona que deien «Flama». I aquest nom el veieu arreu on poseu els ulls. Aquesta flama ha anat creixent tant, que tot llengotejant destruïa uns rètols que anunciaven una conferència contra la guerra, a càrrec de l'admirable Georges Pioch. No sabem perquè aquesta «flama» ens fa mala espina. A veure si a última hora encara haurem de fer de bombers!!

Denunciem...

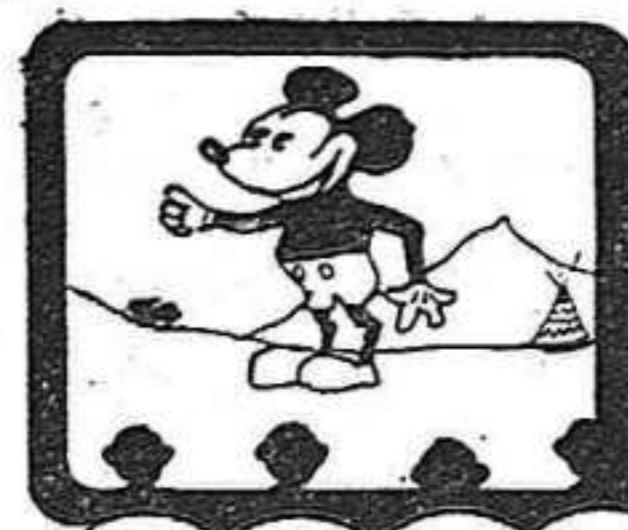
Ciudadans: A la darrera sessió municipal celebrada el passat dijous, solament hi assistiren dotze regidors dels vint-i-tres que resultaren elegits el dia 12 d'abril de l'any passat.

És un cas vergonyós!

* * *

A les peixeteries hi ha uns cartells anunciadors del preu a què s'ha de vendre la mercaderia i aquests cartells, encara! són escrits en castellà.

Fins a quan senyor Alcalde de la ciutat?



Gran-Via

El submarí s'apropa, confiat a l'enemic; sobtadament, una bomba li produeix un esvoranc; l'aigua ho invadeix tot; l'aire falta; la desesperació s'apodera d'uns éssers humans que no saben per què lluiten contra els seus germans. El submarí s'enfonsa... s'enfonsa... A la coberta el seu capità i l'oficialitat, respectuosos, conserven

EXPRES BAR

(LOCAL MUNTAT AMB TOT EL CONFORT MODERN)

SERVEI A LA CARTA - OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA DE LA LLIBERTAT

GIRONA

la serenitat, quasi mig indiferents, saluden la mort. Encara té temps de florir als seus llavis un somriure lleu... ¡Són alemanys! L'estratagemà preparada pels nordamericans, ha fet els efectes desitjats. Ja gairebé no hauríem de dir més de «Mar de fondo». Això ho resumeix prou bé. Però...

Però hem de remarcar l'escena aquella en què el capità del submarí alemany s'adona de la presència del misteriós vaixell nordamericà,—jamb quanta eloqüència ens parlen del desig de matar, d'exterminar, aquella mirada i aquells llavis, que ja semblen que paladejin la carn de l'adversari!—i aquelles del bombardeig d'una força emotiva formidable. ¡Ditxós aquell que sàpiga copsar l'horror d'aquestes escenes de guerra! ¡Ditxós, sí, perquè la sabrà odiar!

L'idil·li amorós no té altre finalitat que allargar el film. L'acció es desenrotlla—llevat d'unes escenes—en plena mar. La càmera, jugant amb el gris i amb el blanc de plata, ha copsat to-

Cinema Gran - Vía

DISSABTE i DIUMENGE

MAR DE FONDO

per Geoge O'Brien

“JOVENES PECADORES” i
“El rapto de KETE - KAES”

tes les belleses que ens ofereix la mar, calma i jogassera, enfurismada i traïdora.

George Obrien i Marion Lessing, bé.

Blystone, és un director que sap on té la mà dreta d'una habilitat poc comuna. I sort en tenim en «Jóvenes pecadores» d'aquesta habilitat.

Les primeres imatges d'aquest film, ens recorden, pel seu moviment, per la seva fotogènia, «Virgenes modernas». Constitueixen lo millor de «Jóvenes pecadores».

L'assumpte: Un jove carregat de diners. El seu pare, al comprendre que no serveix més que per emborratxarse, l'entrega a on podríem dir-ne reformador d'homes que a còpia de cops de puny, el rehabilita. Tot plegat: direcció, interpretació, fotografia, sonorització, està bé, però... no té pas gaire importància. S.

Teatre Albéniz

Programa força passador el que ens fou servit dijous passat.

«Estaré sola a media noche» és una opereta vodevilesca en la que no hi manquen les extravagàncies pròpies d'aquesta moralitat, amb l'avantatge de què tota l'acció està molt ben desenrotllada i presentada amb un luxe realment superb.

El diàleg és en francès i això fa

ALBENIZ

Espectacles Marzal

que hom no pugui copsar-ne tota la gràcia de què està ple i que és la principal força d'aquest film.

La fotografia magnífica sobre tot en els interiors en què esdevé impecable.

La interpretació que hi donen els artistes molt ajustada i la música agradable i de caire modern.

«El misterio de la Cámara Amarilla» és una producció dramàtica policíaca quina acció gira a l'entorn del descobriment de l'autor de dues

MARZAL — TEATRE
al — ALBÉNIZ

temptatives d'assassinat portades a cap en forma misteriosa, naturalment.

La trama en alguns moments és portada potser amb massa lentitud i això fa que l'interès de l'espectador no es mantingui sempre al mateix nivell ja que en altres moments es desenrotlla amb gran rapidesa i en forma interessantíssima.

A remarcar la fotografia d'aquest film molt ben resolta i amb uns efectes de llum a llarga distància realment magnífics.

La interpretació no és més que discreta i l'adaptació a l'espanyol per

mitjà de títols deixa bastant que desitjar.

Els dibuixos animats dels millors que hem vist. JUDEX

TEATRE CUARTO AMARILLO
avui i demà i
ALBÉNIZ MARZAL

Coliseu Imperial

Dimecres, a la nit, assistirem a aquest local per a veure «El Procès de Mary Dugan» la coneguda i original obra teatral que M. G. M. ha dut a la pantalla.

Artísticament, l'interès del film és completament nul. Tècnicament, en el sentit de direcció d'escena i fotografia, no té res de remarcable ja que aquesta cinta, al igual que «Del mismo barro» i «La mujer X», no ofereix dificultat de mena en qualsevol d'aquests dos aspectes.

Tampoc la tècnica de la sonorització, la qüestió *parla* no té res d'interessant; és ja sabut que les pel·lícules de «judicis», pel fet de realitzar-se dins de locals tancats («El procés de Mary Dugan» ho és en tot el seu metratge) tenen possibilitats molt més grans que les que es realitzen a l'aire lliure o bé en locals de gran cabuda, cosa que no succeeix en cap moment en el fim que ens ocupa.

Solament és bo de dir que la disposició dels micròfon i de les pantalles de reflexió de llum i de sons és tan excel·lent que en tots els moments àdhuc quan els intèrprets parlen d'esquena a l'operador, es copsen les paraules en tota la seva integritat.

Lo més sobressortint d'aquesta pel·lícula és l'argument; aquest, és d'una intensitat tan gran que l'interès de l'espectador no minva un sol moment. Força interessant. La resta del programa excel·lent. El públic molt nombrós.

VERITAS

COLISEU IMPERIAL - Empresa Cinæ

DISSABTE I DIUMENGE

EL PROCÉS DE MARY DUGAN

PIERNAS VENCEDORAS

Esports

Xerrameca Esportiva

COMES, el flamant mig centre del «Girona F. C.», el passat diumenge es negà a jugar contra el Palamós al·legant que la lesió que tenia al genoll li ho impedia.

Dues hores més tard Comes rendia tribut a Terpsícore i els seus braços sostenien el cos gentil d'una bella morena gironina que, encisada, mig somnolenta, seguia els moviments rítmics i suaus del galan que l'apoiava.

ELS ATLETES del G. E. i E. G. han renegat de la política una infinitat de vegades. No n'hi ha per menys. Pasqual, el forjador d'atletes i l'entusiasta esportiu, la política el té capficat. I és clar, els pobres atletes no saben què fer, i diuen que no hi ha dret que el llegir faci perdre l'escriure a segons qui.

DESPRES del partit jugat el passat diumenge al camp de Vista Alegre i en el qual resultà lesionat un jugador gironí per *mossegada*, la Federació Catalana ha ordenat a l'equip de Palamós que en partits successius posi boçal als seus jugadors.

Ens agradarà veure la patxoca que faran.

Estadi de Vista Alegre - FUTBOL

Demà, diumenge, a les 3 tarda

Arbúcies, F. C.

CONTRA

Girona, F. C.

PREUS POPULARS

ANY NOU, VIDA NOVA. Bell aforisme popular que han posat en pràctica els nois del «Girona F. C.»

En el que va d'any han jugat amb els equips U. S. Perpinyanesa, Palafrugell F. C., Ripollet F. C. i Palamós S. C., venent-los, respectivament, per 4 a 3, 2 a 1, 4 a 3 i 2 a 1.

Males llengües asseguruen que si ara guanyen, és perquè els partits no són de campionat.

Sastreria COLL



La millor assortida

La més econòmica



Cort-Reial, núm. 3

GIRONA

PER RAONS d'ordre domèstic, ha causat baixa al Col·legi d'Arbitres amateur el col·legiat Sr. Ros.

Ho lamentem. El noi prometia i amb el temps hagués actuat bé.

HA DEBUTAT al «Girona F. C.» un xicot de Blanes que es diu Coll, és jove, té empena i és elegant.

Els socis i les dones de Girona estan de sort.

HEM REBUT una lletra de felicitació de l'amic Cases, jugador del «Girona F. C.»

Ens comunica en ella que l'anunci gratuït que fèiem del seu casament, li ha valgut l'oferiment d'un bon obsequi per part d'un directiu que ven galledes.

Xafarderies Polítiques

Es diu...

...que Pasqual ha estat elegit President del Centre d'Unió Republicana passant per damunt del Reglament

...que al fer-se aquest càrrec en contra seu el dia del nomenament, Cerezo sortí defensant-ho dient que per damunt dels Estatuts del Centre hi havia l'acord unànim de l'assemblea sobirana.

...que nosaltres ja sabem perquè a Cerezo li convenia defensar a Pasqual per a la presidència del Centre.

...que no tindrem cap inconvenient en dir-ho en dia no molt llunyà.

... que Santaló malgrat anar a viure a Barcelona, no deixarà l'Alcaldia a fi d'evitar que quedi desfeta l'harmonia municipal republicana, ja que el càrrec de Batlle el desitgen Torredra, Rahola, Cerezo i Pasqual.

...que Santaló voldria posar-hi Cerezo, però té por que l'esperit ciutadà de Girona, altra vegada adormit, reaccionï.

...que amb això ha demostrat tenir sentit polític, ja que Cerezo és el regidor que menys simpatia té en el sí de la Corporació Municipal.

...que els pressupostos municipals d'enguany, són una cosa tan ben feta.

...que el dia que hagin d'ésser aprovats definitivament n'hi haurà per a llogar-hi cadires.

...que per discutir-los i tirar-los per terra els de la «Lliga» estan disposats a tot.

...que aquests sostenen que els pressupostos en qüestió son l'enganyifa més grossa que es fa al poble de Girona.

...que els homes de REFLEX no ho poden creure havent-hi intervingut en la confecció un tècnic com el senyor Dalmau, de quina integritat política ningú pot dubtar-ne.

...que malgrat tot, estarem a l'aguait; no fos cas que conveniències de partit, o una disciplina política mal entesa, li fes aguantar conceptes equivocats.

Correu

Diògenes.—Sentim no poder publicar-vos lo que ens haveu enviat perquè per aital cosa hi manca un requisit essencial. Conèixer el vostre nom vertader i adreça. Firmeu amb pseudònim, si voleu, que així us serà publicat, però nosaltres tenim de sapiguer qui sou.

Papanates.—El pseudònim que us haveu triat un escau admirablement. No en parlem més?

Papitu.—Mercès per les vostres xafarderies. De que volen fer alcalde Cerezo, ja ho sabem, i tenim de dir-vos que si això es porta a cap, a Girona passarà lo que no ha passat potser mai. Només ens faltava això. Una vegada més immortal.

Francesc Tomàs.—Miri, això de emprar noms d'altri, és molt lleig, i no hi torni més. Nosaltres coneixem perfectament l'adreça del regidor al qual li haveu usurpat el nom. Ah! el vostre treball és al cove. Pobret!

Muniatu.—Lo de pescar musclos amb canya, és afaitat del «Xut». Probi sort amb una altra cosa. Criar grills amb «biberon», per exemple.

Castapobra.—Vosté ens vol perdre fent-nos anar a la presó i, francament, nosaltres preferim passejar per la Rambla.

Solus.—Agraïdíssims pel vostre oferiment. Ja sabem que a Vila Sabater li bull el cap i ha jurat venjar-se de nosaltres. De tot lo que passa en aquella casa n'estem assabentats com si fossim de la Junta. Podeu estar segur que a la primera que denunciem hi aniran fins els noms dels que juguin.

U. V. T.—Mercès. Ho guardem. No podríeu passar per la redacció?

Ll. M. G.—No us negarem que si ens hi dediquessim podríem augmentar la venda, però és criteri unànim de tot el cos de redacció, no publicar xafarderies de la Rambla. Primer plegarem. Per tot lo altre, mercès.

Armand Dalmau.—Va en aquest número; però tingueu molt en compte lo que diem a Diògenes.

Nosaltres i l'Autoritat

En virtut de les denúncies formulades des d'aquestes planes a la primera autoritat civil de la província, ahir, divendres, convidats a passar pel despatx oficial del Govern civil, celebrarem una entrevista amb el senyor Ametlla.

El senyor Governador ens comunicà no haver llegit el número en el qual féiem la denúncia, i després d'escoltar-nos, prometé indagar la veracitat dels fets denunciats, dedicant sentides frases d'elogi per REFLEX i recomenant-nos que el censuressim si en la seva actuació al front del comanament civil de la província cometia algun error.

Seguidament d'oferir-nos un dia a la setmana per a visitar-lo i fer, a la vegada, informació al Govern civil, el Sr. Ametlla s'acomiadà ben afectuosament de nosaltres.

Després de comunicar la nova als nostres llegidors no ens resta més que agrair la fina atenció que per REFLEX tingué el senyor Ametlla, Governador civil de la República a les comarques gironines.

Girona

Nostra sobirana Devesa és una joia que engarlanda nostra aimada Ciutat i de la que en restem joiosos els gironins. Car això ja que em permeti el fer avui una petita indicació al nostre Ajuntament que, no dubtant, que amb l'interès i zel que demostra sentir per tot el que pugui ésser embelliment per la ciutat que noblement li ha confiat la representació, farà que la prengui en consideració. Aquests senyorívols jardins, quan en plena primavera que Mare Natura hi vessa totes les gales.... quan en la plenitud de vida respirant d'amor i poesia... corprèn veure els seus artístics «Parquets» absents d'esclatants i aromoses flors, que no poden saludar amb son esclat a la gentil «Primavera» per trobar-se encara, com si diguéssim, poc menys, que en estat d'«embrió». A què és degut aquest retràs? Encara que hom no posseeix molts coneixements dintre l'art de la Floricultura, però quasi afirmaria que si es dotés d'un hivernàcul tot cobert de cristalls, on reunís les condicions necessàries per a la conservació i protecció de les plantes durant les

gebrades de l'hivern, no sols s'evitarien les malures a què resten exposades, ja que també posseeixen la seva sensibilitat... sinó que es trobarien resguardades contra la implacable dalla, que quan es tracta de plantes delicades que necessiten l'abrigall i un constant cuidado, lluny d'aquest, ja que sucumbeixen prematurament al trist destí. Aquesta millora parlaria molt a favor dels homes que componen la Corporació, i encara que de prompte pot suposar un petit sacrifici per la «caixa», si sacrifici pot qualificar-se tot el que sia a benefici i millora per a l'embelliment de nostra benvolguda Ciutat.

I quan a l'arribar riallera la formosa «Primavera» les floretes somriuent carinyoses ens agrairien aquesta delicada atenció, delectant-nos, a l'ensem, amb els seus selectes perfums.

PILAR MARCH

Girona gener 1932.

IMPRENTA SALOMÓN MARQUÉS—GERONA